

Ο Ρενέ Μπάρν, ο πιο τερασσεύος γυναικίς του γυνώφιστου στη ζωή του, είχε έρθει έξω από το βράδυ στον ανήλικό έξι-στη του «Πρωγάλο» ή «Βασαράζο» και κάπως μελαγχολικό ύφος.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Η ΑΓΑΠΗ ΕΝΟΣ ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ

Από την πρώτη ματιά σου τον έρωσα, κατάλαβα άμεσα ότι έδειχνε φανερό όλα τα σημάδια του έρωτα... Αυτό, βέβαια, μου φάνηκε τόσο κοινό για ένα ανώριμο γέννησέ σου τον φίλο μου, ώστε χαμογέλασα και τον είρωνεύτηκα με τη συνηθισμένη μου αφέλιση.

Ο Ρενέ Μπάρν με ζήτησε μία στιγμή στά μάτια κι' έπειτα μ' έβαλε απογοητευμένο χαμόγελο κούνησε το κεφάλι του και μου είπε:

— Έ, ναι λοιπόν... Είπε αλήθεια... Πρώτη φορά στη ζωή σου είχα μία τόσο παρρηχολική στιγμή σαν έδειξε τον μετρημένο σου έρωτα... Ακούστε την, αν δεν έχετε να κάνετε τίποτα καλύτερο... Έτσι θα ήθελε ότι έχω ίσως κάποιο δικό μου είδημα λιγάκι λιωτό κρυμμένο.

Ένα βράδυ, λοιπόν, έδω κι' ήλθες πέρες, ανέβαινα, πέρος την όδο Ρουαριάλ... όταν έβλεπα έπινα κάνο μου μία γυναίκα με το κεφάλι σκεπασμένο από την πόρτα του «Όθων Μόδας» του Βιάλ. Στάθηκε άμεσως για να ή της έπινα συγγνώμη κι' είδα κατάπληκτος ότι η γυναίκα έδειχνε έλκετα άσχημοι με πικριμένα άνοητα... Ήταν μία όμορφη κοπέλα εύστοχοι περίπου 20 έων, ψηλόσχημη, λεπτοκομμένη και μ' ένα λιγνό και χαριτωμένο προσώπο...

— Μιά! Έκανε έπληκτος, με δίχως κανένα κακό σκεπτή στο νού μου. Τι έχεις, λοιπόν, μικρούλα μου...

Η όμορφη νέα δέχτηκε τα λόγια μου με μία άγνώστη ηρεμότητα.

— Πώς ήπιατε... γόνναξέ. «Μικρούλα μου»; Μά δεν είστε ξένη, άγνομη κόρη... Κοιτάξτε λοιπόν τη δουλειά σας! Τι σας νοιάζει ή έχω... Αυτό έδιαφέρει μινάξα έμένα, κι' όχι εσάς!

Όμοιο γό ότι πρώτη φορά άγνώριχα με ά τόσο άσχημη γυναίκα, κι' άσυναίσθητος βίστηκα άμεσα να έπανορθώσω τη γλάφα μου:

— Σας παρακαλώ, δεσποινίς, να με συγχωρέσετε, της είπα. Σας ζητώ χίως φορές συγγνώμη... Μά ένε τόσο παράξενο να βλέπω κοπέλες να κινείσ δυό τόσο άμορφα μινάξα... Νοιώθει άμεσα τήν έπιθμία ή σκούση ά διασρώ τους...

Η νέα σκεπασ με περιφρόνησε τους όμους της, λιγότερο ήπιωμένη τώρκα από το άφιρόνημά μου. Κάνανε λοιπόν έτοι μερικά δήματα μαζί κι' από λόγο σε λόγο δέχτηκε να μου πη γιατί έβλαγα... Ήταν «ελαστικέ» στο Βιάλ. Έπειδή όμως είχε περάσει το «Ζούαν Πρέ» των έπιφροσών και μαζί μ' αυτό κι' ή θερική «σαιζόν», ο μεγάλος όρος της είχε περιφροση το προσοικό του. Ή νέα μ' αυτόν τον τρόπο βουσκεπανε στο δρόμο, δίχως δουλειά και δίχως πεντάρα.

— Βλέπτετε, λοιπόν, μου είπε με παράνο. Άλίως θα φάω από ότως τον χαρό που ήμουν υδοιστρούλα; μαζί με τα ξύλινα αλόγια... Θα μείνω δηλαδή ηστική...

Φανόταν άσώπιο αν να είχε περιφροση λιγάκι που είχε πη τον πόνο της σε κάποιον άλλο και χαμογέλασε τώρα με την άφρονησία ένος παιδιού.

Έγώ τότε σφρακνόνονα μία πρόσκληση:

— Για σιπήτε, της είπα. Άντι να δειλήσετε με τα ξύλινα αλόγια, δέν έρχεστε να ήμει μαζί; Σάν φίλοι, έννοιαίται...

— Έ λοιπόν, άγαπητέ φίλε!... μου απάντησε. Τις ξέρω έγω αυτές τις φίλες προσκλήσεις... Δέν με κιντάξате καλά! Δέν είμαι από έξωθενες που νομίζετε, φίλε μου!...

Σφρακνόνονος λιγάκι από τα λόγια της, της απάντησα κι' έγώ σοβαρός και με την ίδια ηρεμότητα:

— Μά κι' έσεις, άγαπητή μου φίλη, δέν με κιντάξате καλά!... Έχω τόση δειψία να κίνο άνοησιες, όση και να πέσω να πινώ στο Σπρονάνα... Σας προσκαλώ να δειπνήσουμε μαζί, γιατί είμαι μόνος, γιατί πληττω και γιατί ληστήρεα που σας είδα να κλάτε έδω και λίγη

ώρα... Τα λόγια μου νομίζω ότι δέν έχουν καμιά διαφορή. Τη σημασία. Θα δειπνήσουμε μαζί και τίποτ' άλλο!... Φυσικά, αν σας άρέσει, όστερα, θα ήμει να περάσω με τη νύχτα

μας στο θέατρο ή σε κανένα κέντρο στη Μονμάρτη... Τα μεσάνυχτα όμως άκριβώς θα σας συνοδέρω ως το σπίτι σας και θα σας άφίσω από έξω από την πόρτα σας... Με κατάλαβαίτε, έσπότε, αυτή τη φορά; Λοιπόν, τι λέτε; Ναι ή όχι;

Τ' όμορφο «μιννεξέ», σαστισμένο τώρα αυτό, μου ψιθύρισε: «ναι» και με πήρε από το μπράτσο, δίχως να προσθέσει τίποτ' άλλο.

Ύστερα από μισή ώρα καθόμασε στο ιδιαίτερο ένος άριστοκρατικού έστιατοριού της πλατίας Γκαριόν, Φανότανε καθαρά ότι δειπνόςε για πρώτη φορά μέσα σ' ένα τόσο πολυτελή διακόσμω, Παρηγγίλια λοιπόν ένα έλκετο «μενού» και παρομένη σαμπάνια... Σιγά-σιγά ή φίλη μου άρχισε να παίρνει θάρρος και πριν φτάσουμε στο φρούτο, ήλκετο άμεση, όπως κλάδονε τα πουλιά στα πέτρα. Ήταν ένα από έξω τα κορίτσια που περνάει κανείς μαζί τους έλκετο την Κρισιάζ... Τέλος, όταν ήπιαμε το τελευταίο ποτήρι της σαμπάνιας, της έπρότεινα να ήμει να πάρουμε ένα παγωτό στο «Πρέ-Κατλιάν» του Λάσου της Βουλόνης. Τι νομίζετε άνω ότι προτίμασε; Το θέατρο «Σατλέ»... Από τις καλύτερες ορεκλίμας είχαμε δη ότι καίόντανε για ένα κομμάτι φρούτα μ' ένα παγωτό φρούτα... Μά δέν μπορούσα φυσικά να ήμει καμιά άντηρηση... Φύγαμε λοιπόν γρήγορα από το έστιατόριο για να μη χάσουμε την άρχη» και ύστερα δίχως παράνο τις έτά πράξεις και τις ριάντα είδόνες έδεινον του άνεκδηήγητου θεατρικού έργου. Ή ζέστη μέσα στο θέατρο ήταν άποπική και κάσ όρεκτισμο ότι ποτέ μου δέν κατάπα τώση σόνη. Μά και ποτέ μου δέν άκουσα τόσο όμορφα γέλια και δέν είδα τόσο έντασιαμένα και χαρούμενα πρόσωπα...

Μετά το θέατρο, πριν φτάσουν άκόμη τα μεσάνυχτα, ήρθε ένα ταξί για να συνοδέρω τη φίλη μου στο σπίτι της. Καθόνανε στην άλλη άκρη του Παρισού, Σωστή μισή ώρα ήμασε σηκωμένοι ο ένας κοντά στον άλλο μέσα στο σκουτείο αυτοκίνητο.

Η μικρούλα δέν γελούσε πια, μά ούτε και μιλούσε. Δέν χρειαζεται βέβαια να σας πω ότι δέν δοκίμασα να της καθώρω το γόνο ή να τη φάσω στο λαιμό. Στη μέση του δρόμου, όμως, έδειχνε μόνη της, γλάστησε το δεξί της χέρι μέσα στο δικό μου, τάχα από άπροσεξία, μά έγω δέν έλεισα το χέρι μου και δέν έσφιξα το δικό της...

Τέλος, φτάσαμε έξω από το σπίτι της. Το «μιννεξέ» μ' άφισε να καθώρω πρώτος και να της δώσω το χέρι μου. Το σπίτι της δέν φανόταν ύποπτο. Ή πόρτα του άνοιξε άμεσα με το πρώτο χτύπημα.

Τότε όμως συνέβη κάτι που δέν το είχα προβλέψει και που δέν μπορώ να το φαντασθήτε κι' εσείς, φίλε μου... Ή όμορφη νέα ήρθε απότομα το κεφάλι, με ζήτησε στά μάτια, χαμογέλασε κι' άντι να με κληρωτήση, μου ψιθύρισε: «Έλάτε»... Έγώ, άν κι' ή πρόσκληση ήταν τόσο άπότηρη, κούνησα το κεφάλι μου δεξιά κι' άριστερά και της είπα:

— Όχι!

Έδειχνε, φυσικά, άπίαινε μ' άνοιχτό στόμα.

— Πώς; ψιθύρισε με μισόβιστη φωνή. Δέν... θέλετε;

— Όχι, μικρούλα μου! της απάντησα. Δέν θέλω!... Δέν άστειρό μου δόλοσ στην άρχη της γνωριμίας μας... Δειπνήσαμε μαζί, όπως συμφρονήσαμε. Σάν φίλοι κι' έχω σάν άσφαροβιασμένους!... Ή συντροφιά μας λοιπόν τέλειωσε. Καληνύχτα!

Η φίλη μου δέν πίστευε σ' αυτή της. Στεκότανε και με κινάσε σάν άποσολομένη, προσπαθόντας να κατάλαβη τι της έλεγα. Κι' άξωφρα, μά παράξενη ιδέα πέρασε από το νού της. Έκανε λοιπόν με θάρρος ένα ήμια προς το μέρος μου και μου είπε:

— Ά, καταλαβαίνω τώρα! Θα νομίζετε ότι είμαι... ότι είμαι... ένα άδω κορίτσι!... Σας τρώμαξαν τα λόγια μου που σας είχα πη άπάντη στή θυσία μου... Μά δέν ένε αλήθεια!... Δέν είσαστε ο πρώτος φίλος

“Όταν ήπιαμε το τελευταίο ποτήρι της σαμπάνιας, της έπρότεινα να ήμει να πάρουμε ένα παγωτό στο «Πρέ-Κατλιάν»

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

(Έντυπώσεις, σκέψεις, ανέκδοτα, περιεργα και άστεια)

Β'.
 ΟΛΙΣ ο Βενιζέλος ήλθε στη Θεσσαλονίκη και μίλησε από το «Μάζεστις», κάθισε και ήταν στη μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου και έδιδε τα συγχαρητήρια των εκεί συγκεντρωθέντων φίλων του.
 Τότε τον έπλησιασε ο κ. Γκοβατζιδάκης, βουλευτής Ρεθίμνου, και του παρουσίασε τον αδελφό του, Γεώργιο Γκοβατζιδάκη, κατόικον από δεκαπενταετίας στη Θεσσαλονίκη, καλό φίλο του Βενιζέλου και παλιό του στο Θέρισο.
 —Ο αδελφός μου, του είπε.
 Ο Βενιζέλος τον εξείταζε, σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί ποιός είναι.
 —Δεν τον θυμάστε; του λέγει ο κ. Γκοβατζιδάκης. Είναι ο Γιώργης. Και στο Θέρισο ήταν μαζί σου και πάντοτε σ' ακολουθούσε.
 Τότε πεινά θυμήθηκε ο κ. Βενιζέλος και γέλασε το πρόσωπό του, αλλά πριν να του δώσει το χέρι και να τον χειροτίσει, κατάρχοντάς τον από κοριτσής μέχρις ανόητον, κτημένον καθώς ήταν μ' ένα καινούριο κοστούμι εφορπηκό, του είπε, σαν να τον εξείταζε:
 —Μά πως να σέ γνωρίσω!... Έπιασε κι' έβγαλες την Κοριτσή τη θρώα κι' έβαλες αυτά τα έξαινά τα πράγματα!...

Τα ίδια είπε και ο κ. Παπαναστασιού, σ' ένα σταθμό του τραίνου, όταν πηγαίναμε στην Αιζατερίνη, σε μερικά κορίτσια, προσφυγοπούλες από τη Βουλγαρία, τα όποια του παρουσίασε ο βουλευτής Θεσσαλονίκης κ. Ραλλίδης, και να ιδή το όραμό, πράγματι, κοστούμι των γυναικών της Βορείου Θράκης.
 —Τα αφήνουν τώρα, τα όραμα αυτά κοστούμια, κάρτε Πρόεδρος, και φορούνε φράγκα, είπε ο κ. Ραλλίδης.
 —Κορίτσια, ετόνισε ο κ. Παπαναστασιού, αυτά τα όραμα φορέματα να μη τα βγάλετε ποτέ!... Είναι τόσο όμορφα και σ' ακολουθούν τόσο!...
 Και τα κορίτσια, ένθουσιασμένα, του απάντησαν:
 —Αφού μας το λές εσύ, κάρτε Πρόεδρε, δεν θα τα βγάλομε ποτέ, κι' ούτε θ' αφήσουμε και τις άλλες κοπέλλες να τα βγάψουν!...

***
 Ιππότης ο κ. Σοφριανόπουλος!
 Μιά μέρα ο κ. Σοφριανόπουλος ενώ καθόμαυτε στο «Μεντιτερρανέ», του είπε:
 —Τι τα θέλεις, φίλε μου, θύσωκα ότι το μέγε ο λάθος του αιώνα μας είναι ότι έλειψε ο ρομαντισμός και ο ιπποτισμός από τον κόσμο!...

***
 Ο κ. Σοφριανόπουλος, μου έλεγε για τον κ. Κονδύλη:
 Τό στόμα του έχει μοναχά... κινάδομας!...
 Μη προσέξας όμως το στόμα του κ. Κονδύλη, δεν μπορώ ν' αποφανώ σχετικά.
 Έα μόνο πιστοποιώ: Ότι ο κ. Κονδύλης διαγκάνει άσχημα!

Μου, Έβγα κι' άλλους, Έλάτε! Μη φοβάστε...
 Σ' ες δοκίμια στην τιμή μου ότι ήταν κατακόκκινη σαν την παταροφάνη!...
 Ήθηρα τότε τ' όμορφο γεγάρι της που έτρεμε, το αίλημα με σεβασμό και της είπα:
 —Έσπασε ή μόνη γυναίκα που μου φέρθηκε τόσο παράξενα... Δεν μπορείτε να φαντασθήτε το σεβασμό που νοιώθω γ'α σας, ύστερα απ' αυτά τα λόγια που είχατε την καρδιά να μου πείτε... Η ιστορία μας όμως, άποψε τουλάχιστον, πρέπει να τελειώσει ως εδώ. Άπόψε πρέπει να γυρίσω γρήγορα στο σπίτι μου, και μάλιστα μόνος... Μά θα ξαναδωθώμει. Όψιντε, μικρούλα μου. Πάρτε αυτό το φράκello. Έχει μέσα τ' όνομά μου και τη διευθυνσί μου!...
 Από εκείνη τη νύχτα, όπόσο, δεν ξαναδωθήμαμε πειά. Ο φράκελλος, όπως θα μαντεύετε, δεν είχε μέσα τίποτ' άλλο παρά μονάχα ένα εκατοστάριζο... Μά δεν θέλω να σ' ες κοίτη, φίλε μου, ότι τ' όμορφο εκείνο φανταζένο είναι ή μόνη γυναίκα που συγκίνησε την καρδιά μου και μ' έκανε να την αγαπήσω μ' ένα τριπερό κι' ιδανικό έρωτα. Γι' αυτό ακριβώς δεν θέλω να την ξαναδωθώ κι' είμαι βέβαιος ότι δεν θα τη σιγανήσω ποτέ πειά!...

Ο κ. Κονδύλης πρό του Λευκού Πύργου.

Πρό των εκλογών έβρισσε στη Θεσσαλονίκη και ο λοχαγός κ. Χριστοδούλου, έξ Λεβαδείας. Άνείσως όμως τον εκάλεσαν στην Άστυνομία και τον ρώτησαν:
 —Τι θέλατε κι' ήρθατε στη Θεσσαλονίκη;
 —Και σεις τί θέλετε εδώ; τους ρώτησε κι' αυτός.
 —Έμεις έχουμε δουλειά εδώ.
 —Κι' εγώ ήρθα για να πάσω δουλειά. Έξαλογές δεν είναι;
 ***
 Όταν ο Βενιζέλος έτελείωσε το λόγο του στο «Μάζεστις», το πλήθος δεν έννοωσε να φύγη, αν και είχε ναυτώσει πειά για καλιά. Χειροκροτούσε και ζητούσε να τον ξαναδεί.
 Τότε κάποιος εξείτασε την έπιληξί του για την έπιμονή του κόμου.
 Και ο κ. Μπορδάρας, ο βουλευτής Εβροτανίας, εξείτασε:
 —Τι λές, ούρέ!... Βενιζέλος είν' αϊτόνους, Δεν είν' ιγώ κι' ισού!...

***
 Το μετέλα του βούρε το πρώην ύποργός της Αραιοσίης κ. Άβραάμ, με τό... όνομά του.
 Κανονού φροές που μίλησε, από το επί της πλατείας της Έλευθερίας κέντρον των Φιλελευθέρων, ο κόσμος δεν ήθελε να τον ακούση, γιατί από το όνομά του ένόμιζε πως ήταν... Έβραός.
 Όταν δε έδωθραν αϊ δούσιμα εξήγησεις στο λαό, το πλήθος από κάτω εφώναζε:
 —Άβραάμ, ν' αλλάξες τ' όνομα!
 —Άβραάμ, ν' αλλάξες τ' όνομα!

***
 Μεταξύ των στήληθέντων, από την άστυνομία λημένος, «ως έπισημόνους όιά την δημοσίαν ασφάλειαν Θεσσαλονίκης» έπιβατόν εξέ Άθηνων, ήτο και ό... κ. Έταμ. Κυριακίδης, ο ασβαστός συγγραφέας της «Ιστορίας του Συγγρόνου Έλλητισμού»!...

***
 Όλοι εφοβόητο σπαράξεις κι' άπειποχέρεις την ήμερα των εκλογών. Μά δεν έγινε τίποτε.
 Έτσι οι μετρήτοι άμαρτήτρον των κοριμάτων ήμειναν χωρίς δουλειά.

***
 Έπιαν το βράδυ της εκλογής το ειρηνικό τους γάλα και την άλλη μέρα ξαναγύρισαν στην Άθήνα, χωρίς να σκοτώσουν ούτε κοινοτά.
 Μ π ο θ ο τ ο υ ς !...
 ***
 Ο κ. Κονδύλης έκανε διαρκώς τον περιπατό μετ τοτ Λ ε ν κ ο υ Π ύ ρ γ ο υ .
 —Μά γιατί; ρώτησε κάποιος.
 Καί του εξήγησαν:
 —Γιά γούρι!...

***
 Έλέχθη και το εξής:
 Η Θεσσαλονίκη έθεσε τ' όνομά της για την Κυβέρησι, μετά την εκλογή.
 —Γιατί;
 —Έγινε... Θεσσαλο-ήττα!

***
 Άν και κυκλοφορούσαν άπειρες και τρεμερές διαδόσεις προεκλογικώς, αϊ Θεσσαλονικίς δεν έδισσασαν. Έπήγαν κι' ένήρησαν.
 Με τόν τρόπο στην καρδιά όμως. Τόν τρόπο των μηρόβων.

Φοβόντουσαν ιδίως κάθε διαβάτη που κρατούσε χρονή μηρούρα και είχε μεγάλες μουστάδες.
 —Τόν βλέπεις αυτόν;
 —Ναί.
 —Φυλάξου!
 —Γιατί;
 —Είνε μηρόβος.
 —Πού τό ξέρεις;
 —Δεν βλέπεις τα μουστάκια του;
 —Καί τί μ'αράβος είναι; Βενιζελικός ή λαϊκός;
 —Ξέρω κι' εγώ!...
 —Λές να διαγκώνη;
 —Άσφαλός.
 —Τότε να τό στρίβουμε.
 —Αυτό ν' αστόγεται.
 Και οι φίλησχοι ψηφοφόροι έτρέποντο εις άτακτον φυγήν, είτε έπρόκειτο περί μηρόβων, είτε όχι.
 Γιατί τις πιο πολλές φορές ο θεοοιόμενος ως μηρόβος, μαχαμπαγάλης και άνθρωποπαγόος, δεν ήταν παρά φίλησχος κι' αυτός πολίτης.
 Έντιμος Θεσσαλονικέας με μισόταλα.
 Άδικαος και άειδίχτος!...

Η άστυνομία έσπαζε κάθε ήμποτον.